

Dagbok

Alma Somesfalean

KAPITEL ETT. En svår läxa.

Mitt finger följde den röda tråden på kartan. Prickarna på kartan var små byar. Det visste jag. För det finns i kartboken. Men just nu hade jag inte den. Bakom mig öppnades en dörr, det var Elin. Min lillasyster.

- Vad gör du? Ser du inte att jag gör läxan! Det smällde till i dörren. Jag satt kvar och tittade tillbaka mot kartan.

- Syskon, sa jag med ett leende. Vad är nu då Klarälven? Jag sökte på kartan.

Men jag kunde ändå inte hitta den. Jag fick nöja med att titta i morgon. Jag bäddade om mig. I sängen. Och låtsades att jag sov.

Mamma kom in i rummet. Sa godnatt jag fick en blötpuss. På kinden. Mamma gick i väg.

Men Elin dök inte upp. Jag stack upp och frågade mamma.

Har du sett Elin?

-Jo hon gick till vardagsrummet. Men Elin du vet nu att det är skola imorgon.

- I morgon är det torsdag, sa jag och gick och la mig igen.

KAPITEL TVÅ. Ovän?

Jag vaknade av musiken. Av radion. Mamma var redan vaken. Hon höll på att göra frukost. Lukten av pannkakor. Fick mig att gå upp. Jag var bredvid grinden. Väntade på Camilla, en tjej med röd jacka och silvriga örhängen. Gick förbi mig.

-Vänta på mig, sa jag och sprang efter. Tjejen tittade på mig som om jag hade gjort nåt dumt.

-Känner du inte igen mig, sa jag med tung röst.

Men den tjejen med den röda jackan gick bara iväg. När skolan var slut så kändes det som jag inte fanns. Det mesta handlade mest om mig och Camilla. Och en ny simlärare som inte ens lärde oss nånting.

Istället fick vi byta ut en ny simlärare. Jag gick hem med tunga steg tills det blev mörkt. Jag kände att någon förföljde efter mig. Jag sprang som jag aldrig gjort för. Svetten rann ner för pannan. Och det gjorde ont i bena. Hjärtat dunkade som om det skulle spricka.

KAPITEL TVÅ.En dålig start.

En solstråle mötte mitt ansikte. Jag öppnade ena ögat tills jag märkte att jag var i min säng. Bredvid sov Elin som om hon var uppe hela natten. Jag stod upp och tog på kläderna. I köket var mamma och diskade. På bordet var en tårta. På tårtan stod det Joy 10 år. Det var ju min födelsedag. Elin kom så att man inte ens märkte. Som intet ungefär. -Ät, sa mamma. Hennes min började bli som en grimas.

KAPITEL TVÅ.En dålig start.

En solstråle mötte mitt ansikte. Jag öppnade ena ögat tills jag märkte att jag var i min säng. Bredvid sov Elin som om hon var uppe hela natten. Jag stod upp och tog på kläderna. I köket var mamma och diskade. På bordet var en tårta. På tårtan stod det Joy 10 år. Det var ju min födelsedag. Elin kom så att man inte ens märkte. Som intet ungefär. -Ät, sa mamma. Hennes min började bli som en grimas. Jag blev sur och gick ut i köket. Men nånting fick mig att gå tillbaka.

KAPITEL TRE.Kuvertet med vrak på framsidan.

Jag gick längst gatan, det var en fredag. Jag tänkte att jag kunde leka med Tova istället. Nu var jag ju inte Camillas vän längre så det var ingen idé att leka med henne. När jag var framme i skolan var det en kuvert där jag satt. Jag började undra? Jag började kolla i kuvertet där fanns det bilder på ett vrak (ett sjunket skepp). Jag hörde en röst som verkade bekant.

-Här sitter vi inte och snokar, sa fröken.

-Men det var ju på min plats! sa jag. Det lät som jag skrek. Och ögonen som stirrade på mig började bli hårda och iskalla.

- Ut! Men ut sa jag ju! Ögonen som stirrade på mig blev ännu kallare. Jag sprang, jag ville inte gråta så jag höll mig. En klump var i halsen så

Jag gick längst gatan, det var en fredag. Jag tänkte att jag kunde leka med Tova istället. Nu var jag ju inte Camillas vän längre så det var ingen idé att leka med henne. När jag var framme i skolan var det en kuvert där jag satt. Jag började undra? Jag började kolla i kuvertet där fanns det bilder på ett vrak (ett sjunket skepp). Jag hörde en röst som verkade bekant.

-Här sitter vi inte och snokar, sa fröken.

-Men det var ju på min plats! sa jag. Det lät som jag skrek. Och ögonen som stirrade på mig började bli hårda och iskalla.

- Ut! Men ut sa jag ju! Ögonen som stirrade på mig blev ännu kallare. Jag sprang, jag ville inte gråta så jag höll mig. En klump var i halsen så jag svalde. Jag var hemma. Jag visste att man inte fick skrika till någon vuxen. Men jag blev så arg så jag kunde inte.

Jag gick längst gatan, det var en fredag. Jag tänkte att jag kunde leka med Tova istället. Nu var jag ju inte Camillas vän längre så det var ingen idé att leka med henne. När jag var framme i skolan var det en kuvert där jag satt. Jag började undra? Jag började kolla i kuvertet där fanns det bilder på ett vrak (ett sjunket skepp). Jag hörde en röst som verkade bekant.

-Här sitter vi inte och snokar, sa fröken.

-Men det var ju på min plats! sa jag. Det lät som jag skrek. Och ögonen som stirrade på mig började bli hårda och iskalla.

- Ut! Men ut sa jag ju! Ögonen som stirrade på mig blev ännu kallare. Jag sprang, jag ville inte gråta så jag höll mig. En klump var i halsen så jag svalde. Jag var hemma. Jag visste att man inte fick skrika till någon vuxen. Men jag blev så arg så jag kunde inte.

KAPITEL FYRA. Telefonen ringer.

Tack och lov. Mamma svarade på telefonen hon lät aggressiv.

-Gå genast tillbaka till skolan! Jag fick inget svar, jag bara satt där och stirrade på telefonen. Som om den var magisk.

-Hallå, är nån där, sa mamma. Den här gången var hennes röst inte så hård.

KAPITEL FEM

-Ja jag är här där hemma. Jag.. ska gå till sko..lan.

-Bra! Telefonen stängdes av och jag gick av soffan. I skolan kändes det som vanligt. Alla problem kändes vara borta. Och vad som hände med Camila var att alla skrattade åt henne för hon tog chans på Dario Did. Vi kallar honom för det för hans efternamn är Didion men för att göra det kortare och enklare kallar vi han för Dario Did.

SLUT.